

засобів (НПЗЗ). Однак, застосування більшості препаратів даної групи має певне обмеження, яке стосується їх низької розчинності. Саме через низьку розчинність значно знижена абсорбція німесулід, який є відомим представником НПЗЗ та широко використовується для лікування запалення та гострого болю. Тому дуже важливими є дослідження, що спрямовані на підвищення розчинності німесулід.

В останні роки найбільш корисною фармацевтичною технікою для підвищення розчинності вважається утворення твердих дисперсних систем (ТДС), які представляють собою дисперсію одного або кількох активних інгредієнтів в інертному носії у твердому стані. Для виготовлення ТДС у якості носіїв найчастіше застосовуються полімерні сполуки, серед яких популярними є полівінілпіролідон (ПВП), поліетиленгліколь (ПЕГ) та полівініловий спирт (ПВС). Поверхнево-активні речовини (ПАР) також знаходять місце у складі твердих дисперсних систем.

Мета дослідження. Дослідження впливу складу твердих дисперсних систем на фазову розчинність німесулід у воді.

Матеріали та методи. Фазову розчинність німесулід у складі твердих дисперсних систем досліджували методом Хігуччі та Коннора, використовуючи наступне обладнання: УФ-спектрофотометр Optizen POP (Mecasys, Південна Корея); ваги аналітичні AS 60/220. R2 (Radwag, Польща); центрифугу лабораторну CM-8 (MICROmed, КНР); термошейкер TS-100C (BioSan, Латвія).

Отримані результати. У даній роботі досліджено фазову розчинність німесулід у складі твердих дисперсних систем, для створення яких використовували полімерний носій – полівінілпіролідон К-12, а також його комбінацію з неіоногенною ПАР.

Отримані тверді дисперсні системи мали позитивний вплив на розчинність німесулід. Встановлено, що введення німесулід у ТДС на основі ПВП К-12 підвищило його розчинність у 4,36 раз, натомість у композиції з ПВП К-12 та неіоногенною ПАР розчинність покращується у 6,27 раз.

Висновки. Отримані результати свідчать, що підвищення розчинності німесулід залежить від складу ТДС. Показано, що розчинність німесулід у складі твердої дисперсної системи на основі ПВП К-12 з неіоногенною ПАР збільшується у 6,27 раз.

ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ УДОСКОНАЛЕННЯ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ У ЗАКЛАДАХ МЕДИЧНОЇ ТА ФАРМАЦЕВТИЧНОЇ ОСВІТИ

Лутаєва Т. В., Білокудря Л. В.

Національний фармацевтичний університет

У період сьогодення практична потреба в модернізації галузі охорони здоров'я висуває нові вимоги до якості професійної підготовки майбутнього фахівця на базі закладів вищої медичної й фармацевтичної освіти (далі – ЗВМФО). Важливою є орієнтація на формування професійно компетентної,

ініціативної, активної, творчої особистості випускників. Надзвичайно важливого значення набуває окреслення умов, за яких уможлиблюється досягнення означених цілей при підготовці кадрів.

Мета дослідження – окреслити й обґрунтувати значущі педагогічні умови удосконалення методики викладання у ЗВМФО.

Матеріали та методи – узагальнення наукової літератури; аналіз передового педагогічного досвіду.

Отримані результати. На основі узагальнення висунутих науковцями тверджень, вважаємо доцільним визначати поняття «педагогічні умови» як обставини, від яких залежить та за наявності яких відбувається цілісний продуктивний освітній процес професійної підготовки фахівців.

Вивчення спеціальної літератури дозволяє констатувати, що методика викладання у ЗВМФО передбачає цілеспрямоване, організоване, кероване й контрольоване управління процесом оволодіння здобувачами освіти компетентностями (зокрема, знаннями, уміннями й навичками).

Значущою педагогічною умовою удосконалення методики викладання у ЗВМФО є забезпечення готовності викладачів упроваджувати освітні інновації, підвищувати педагогічну майстерність, тобто швидко актуалізувати передовий педагогічний досвід для якісного виконання поставлених завдань. Зауважимо, що здатність до упровадження освітніх інновацій, ініціативність визначають індивідуальний стиль професійної діяльності, що є характерним для творчого рівня педагогічної майстерності викладача ЗВМФО.

Для забезпечення методичної готовності викладачів до упровадження освітніх інновацій важливо забезпечити їм професійно-педагогічну підтримку, надати можливість покращувати стандарти професійної діяльності під час безперервного професійного розвитку. У постанові Кабінету міністрів України № 800 від 21.08.2019 р. «Деякі питання підвищення кваліфікації педагогічних і науково-педагогічних працівників» названо основні види підвищення кваліфікації. Зокрема, це навчання за програмою підвищення кваліфікації, у тому числі участь у семінарах, практикумах, тренінгах, вебінарах, майстер-класах.

Зауважимо, що форми й зміст підвищення кваліфікації викладачів ЗВМФО мають бути спрямовані на формування професійних компетентностей, визначених Професійним стандартом на групу професій «Викладачі закладів вищої освіти» (Наказ Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України № 610 від 23.03.2021р.).

Аналіз педагогічного досвіду роботи ІПКСФ НФаУ дозволяє констатувати, що набуттю науково-педагогічними працівниками (далі – НПП) ЗВМФО нових та вдосконаленню ними раніше набутих загальних та професійних компетентностей сприяють курси підвищення кваліфікації, розроблені кафедрою педагогіки та психології ІПКСФ НФаУ. Пріоритетні напрями підвищення кваліфікації НПП, що знайшли відбиток у змісті означених курсів, визначено Концепцією освітньої діяльності у сфері післядипломної освіти для осіб з вищою освітою з підвищення кваліфікації зі спеціальності 011 «Освітні, педагогічні науки» (2021 р.). Серед цих напрямів зазначені такі: використання інформаційно-комунікаційних технологій (далі – ІКТ) та цифрових технологій в

освітньому процесі, включаючи електронне дистанційне навчання; розвиток комунікаційної, емоційно-етичної компетентностей; формування здатності враховувати психолого-фізіологічні особливості здобувачів освіти.

Важливо акцентувати увагу на тому, що упровадження освітніх інновацій у практичній діяльності викладача ЗВМФО обумовлює удосконалення методики викладання. Аналіз передового педагогічного досвіду дозволяє стверджувати, що у період сьогодення до освітніх інновацій доцільно відносити такі: гейміфікацію в освіті, проблемне навчання; метод проєктів; методи та засоби навчання на основі упровадження ІКТ.

Удосконалювати методику викладання професійно орієнтованих дисципліни, зокрема в умовах ЗВМФО, можливо завдяки упровадженню в освітній процес елементів гейміфікації; здатності викладача обирати ігрові платформи, сервіси, що можуть використовуватися для гейміфікації відповідної навчальної дисципліни. Наголосимо, що Карл Капп у книзі «The Gamification of Learning and Instruction: Game-Based Methods and Strategies for Training and Education» дає найрозгорнутіше визначення гейміфікації в освіті. На його думку, це використання принципів ігрової механіки, естетики і мислення для того, щоб залучити здобувачів освіти до освітнього процесу, підвищити мотивацію, активізувати навчання і вирішити проблеми. Установлено, що до ігрових елементів, що формують механіку процесу гейміфікації відносять: виклик та досягнення (певні цілі; бейджі – візуалізація досягнень); ризик/«шанс» (елемент випадковості), таймінг/обмеження, вимушені компроміси, змагання (створення команд; квести); прогрес (відображення рівнів розвитку); рейтинги (списки лідерів: візуалізація розвитку досягнень: шкала досягнень, сумарний показник балів, поточний показник знань з урахуванням бонусів, підсумкова оцінка); заохочення (подарунки: можливість ділитися ресурсами; розблокований та бонусний контент); медалі; аватари (візуалізація характеру ігрока) тощо.

Висновки. Відтак педагогічні умови – це цілеспрямовано організоване викладачем педагогічне середовище, взаємозалежна сукупність заходів в освітньому процесі, що забезпечує максимальний розвиток особистості фахівця. Важливими педагогічними умовами удосконалення методики викладання в ЗВМФО є забезпечення готовності викладачів упроваджувати освітні інновації, підвищувати педагогічну майстерність; безпосереднє упровадження освітніх інновацій (гейміфікація в освіті, проблемне навчання; метод проєктів; методи та засоби навчання на основі упровадження ІКТ тощо).